

(20)ΤΟ ΑΛΦΑΡΙΘΜΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Λακωνική παρουσίασις

Με την έκδοσιν των δύο λεξικῶν - Αλφαριθμικοῦ καὶ Ἰσοψηφικοῦ (εκυκλοφόρησε) - ὁ καθηγητὴς Κοσμάς Μαρκάτος, ὑστερον ἀπὸ 33 ἔτη ερεῦνης (ἀπὸ τὸ 1976), προσφέρει εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ γένος καὶ τὴν παιδεῖαν ἐν πλήρει γραμματικόν καὶ λεκτικόν υπόβαθρον διὰ τὴν μελέτην τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσῃς με στόχον τὴν ἀνάδειξιν τῆς ὡς πρωτογλώσσῃς με ἀκατάμαχτον εργαλεῖον τὴν Λεξαριθμικὴν θεωρίαν, λόγῳ τῆς αξιωματικῆς δομῆς τῆς.

Πέραν τῆς εφαρμογῆς τῆς θεωρίας, ὁ ἀναγνώστης, παρακολουθῶν τὴν ἀντιπαράθεσιν τῆς κλασικῆς Γλωσσολογίας με τὴν Λεξαριθμικὴν, ἀναφορικὰ με τὴν *διαλεκτικὴν μεταβολὴν τῶν γραμμάτων καὶ φθόγγων*

εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τῆς ὑδρογείου (ἀλφαβητικὰς καὶ εἰκονικὰς), θὰ διαπιστῶνῃ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα διὰ τῆς Λεξαριθμικῆς θεωρίας ὄχι μόνον συμπληρῶναι τοὺς εὐρεθέντας νόμους μεταβολῆς τῶν - περιορισμένης ἐμβελείας, ἀφοῦ αὐτοὶ (οἱ νόμοι) ἀφοροῦν μόνον εἰς τὰς λεγομένας ἰνδοευρωπαϊκὰς γλώσσας - ἀλλὰ προχωρεῖ εἰς τὴν ἀπακατάστασιν τῶν ἀμφισβητούμενων καὶ ἐπὶ πλέον φέρει εἰς φῶς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους (τοὺς νόμους), οἱ ὅποιοι ἰσχύουν διαχρονικῶς διὰ πάσαν γλῶσσαν, γῆινῃν ἢ καὶ ἐξωγῆινῃν (;).

⇒Αὐτὴ ἡ διαχρονικὴ καὶ αξιωματικὴ ἰσχὺς τῆς διαλεκτικῆς μεταβολῆς γραμμάτων καὶ φθόγγων διὰ τῆς Λεξαριθμικῆς θεωρίας, καθιστοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν τῷ ὄντι πρωτογενῆν, γαλαξιακὴν καὶ συμπαντικὴν! **ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ** **Αἱ κατευθύνσεις τοῦ ἀλφαριθμικοῦ λεξικοῦ**

Τὸ «*Αλφαριθμικόν Λεξικόν*» κινεῖται εἰς δύο κατευθύνσεις:

Εἰς τὴν πρώτην κατεύθυνσιν (τὴν *Γραμματικὴν* - ἀπὸ τὸ γράμμα) - ἀποτελοῦσαν καὶ καινοτομίαν - εἰσέρχεται ἡ «*Διαλεκτικὴ τοῦ Ἀλφαβήτου*», δηλαδὴ ἡ διαδικασία πού δεικνύει τὸ **πῶς καὶ διατί** μεταβάλλονται τὰ

στοιχεῖα γράμματα

- ὅταν πρόκειται δι' ἀλφαβητικὰς γλώσσας - ἢ

οἱ φθόγγοι

τῶν - ὅταν πρόκειται

διὰ μὴ ἀλφαβητικὰς γλώσσας (τὰ σύμβολα διὰ τὴν ἐκφράσιν τῶν φθόγγων δὲν εἶναι ἀλφαβητικά, ἀλλὰ εἰκονικά, ἱερογλυφικά).

Εἰς τὴν δευτέραν (τὴν *Λεξικὴν*) αὐτὸ λειτουργεῖ ὡς *συμπληρωματικόν* τοῦ «*Ἰσοψηφικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσῃς*»

καὶ ἐπομένως θεωρεῖται ὡς

συγκλείς

διά τούς νοήμονας υπολογιστάς [ιδε: Βιβλ., σελ. 8]. Έτσι τα δύο αυτά λεξικά αποτελούν το πλήρες

γραμματικόν

και

λεξικόν (λεκτικόν) υπόβαθρον

διά την μελέτην της δομής της Ελληνικής γλώσσης μέσω της Λεξαριθμικής θεωρίας, αλλά και της Γλωσσολογίας [ιδε: Βιβλ., σελ. 8].

Η γραμματική κατεύθυνσις

Η κλασική Γλωσσολογία [ιδε Λεξ. 1]⁽¹⁾ ονομάζει *διαλεκτικήν* μεταβολήν, την *μεταβολήν των γραμμάτων*

(γραμματική) εις τας διαφόρους

λεγομένας

* ινδοευρωπαϊκάς γλώσσας. Το

διαλεκτική

όμως είναι μία από τας θεμελιώδεις εννοίας της Λεξαριθμικής θεωρίας, συνδεομένης με την

ομοίαν μεταβολήν

. Αι δύο σημασίαι τέμνονται:

η σημασία της λέξεως

διαλεκτική

, κατά την κλασικήν Γλωσσολογίαν *μεγιστοποιείται* (γίνεται ακριβής), όταν τα γράμματα **(α, β, ..., ρ, σ, ..., τού αλφαβήτου**

, θεωρούμενα ως αλφάρηθμοι (αριθμοί: 1, 2, ..., 9 / 10, 20, ..., 90 / 100, 200, ..., 900),

αντιστοιχώς, ικανοποιούν την

ομοίαν μεταβολήν

, δηλαδή είναι μέλη τού ιδίου γενεαλογικού δένδρου, επομένως και ό,τι απεικονίζεται εις αυτούς (αι έννοιαι) είναι

όμοιαι μορφαί

και συνεπώς η μία μορφή (το έν γράμμα) δύναται να μετασχηματίζεται (μεταβάλλεται) εις την άλλην (εις το άλλο γράμμα),

π.χ.

· Τά φωνήεντα **α** και **ε** είναι *διαλεκτικάί μορφαί*, κατά την κλασικήν Γλωσσολογίαν (το εν τίθεται αντί τού άλλου, και τανάπαλιν:

άλλοτ

α

αντί

άλλοτ

ε

/

β

έ

ρεθρον

αντί

β

ά

ραθρον

.

· Ὅτα ἴδια φωνήεντα - κατὰ τὴν Λεξαριθμικὴν θεωρίαν - εἶναι *ὅμοιαι μορφαί*, διότι οἱ ἀλφάρημοι τῶν

1

καὶ

5

ἀνήκουν εἰς τὸ αὐτὸ

γενεαλογικὸν δένδρον

(τὴν Φυσικὴν γνωμονικὴν ἀκολουθίαν ἢ ἀκολουθίαν Fibonacci)^{***}:

1

2

3

α

β

γ

· Το σύμφωνον **γ** - κατά την κλασικήν Γλωσσολογίαν – «θρυλείται» (δεν παρατίθενται παραδείγματα) ότι αντικαθιστά το **β**, ενώ αποδέχεται ότι το **β** αντικαθιστά το

γ

:

β

ληχών αντι

γ

ληχών /

β

λέφαρον, Δωρικώς

γ

λέφαρον.

1

2

3

α

β

γ

(1) **Λεξικόν τῶν Liddell - Scott και Κωνσταντινίδη.**

Παραδείγματα υφίστανται: *βοάω* αντί *γοάω* / (Βοιωτικῶς) *βανά* αντί *γυνή* / *βούς* καί *go*
us

(Σανσκριτικῶς),

gohu

(Λιθουανικῶς) [ἴδε Λεξ. 1, σελ. 9]. Ὅτ' ἴδια σύμφωνα - κατά την Λεξαριθμικὴν θεωρίαν -
εἶναι

ὅμοιοι μορφαί

, διότι οἱ

αλφάριθμοί

των

2

καὶ

3

ανήκουν εἰς τὸ αὐτὸ

γενεαλογικόν δένδρον

, καὶ ὡς τοιαῦται, ἡ μία μορφή δύναται ν' αντικαθιστᾷ τὴν ἄλλην, δηλαδὴ τὸ γράμμα

β

δύναται νὰ τίθεται ἀντὶ τοῦ

γ

, καὶ τὸ

γ

νά τίθεται ἀντὶ τοῦ

β

:

* **Σημείωσις:** Τὸ λεγόμενον εἶναι τοῦ συγγραφέως: Ἐν τῇ Λεξαριθμικῇ θεωρίᾳ αἱ

λεγόμενα ἰνδοευρωπαϊκὰ γλῶσσαι ἀνάγονται εἰς τὴν

πρωτο

ελληνικὴν

, τὴν

protogreco

, ἡ ὁποία ὠμιλεῖτο ἀπὸ τοὺς Πρωτοέλληνας περὶ τὸ 7500 π.Χ. εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν καὶ

νησιωτικὴν Ἑλλάδα. Ἡ πρωτοελληνικὴ, ἀπλωνομένη πρὸς Ἀνατολὰς καὶ πρὸς Δυσμὰς κατὰ

περιόδους (μεταβαλλομένων τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν), ἐδημιούργησε μετὰ

πάροδον τοῦ χρόνου ὅλας αὐτὰς τὰς γλῶσσας, ὡς

διαλεκτικὰς μορφὰς τῆς

- τῆς Ἑλληνικῆς γλῶσσης.

** **Σημείωσις:** Τα σύμβολα α , β καὶ γ εἶναι τὰ ἀπολεσθέντα γράμματα **δίγαμμα**, **κόππα**

καὶ

σαμπί

.

*** **Σημείωσις:** Κάθε ἀριθμὸς (ἀπὸ τοῦ τρίτου καὶ μετὰ) ἰσοῦται μετὰ τὸ ἀθροισμα τῶν δύο
προηγούμενων, τὸ δευτέρου ἐπομένου διὰ προηγούμενου τείνει πρὸς **το**

ν μέσον και άκρον λόγον Φ

: 2/1, 3/2, 5/3, 8/5, 13/8, 21/13, 34/21, 55/34,... @ Φ (55/34 » 1,618.).

⇒Το Φ συνδέει τας ομοίας μορφάς των γραμμάτων.

Λεξική κατεύθυνσις

Πρώ ται δημοσιεύσεις τώ ν δύο λεξικώ ν

Δείγματα των δύο λεξικών ανακοινώθησαν εις συνέδρια κάθε εμβλειας (Ελασσών, Διον, Πάτραι, Αθηναι, λυμπία, Χανιά, κ.α.) και εις διαλέξεις, αίτινες επραγματοποιήθησαν εις Τεχνολογικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (ΤΕΙ - Λαρίσης, Θεσσαλονίκης, Καλαμάτας) εις διαφόρους πόλεις ή Πολιτείας (Λάρισα, Βόλος, Λαμία, Θεσσαλονίκη, Αθήναι, Κατερίνη, Καλαμάτα, Σπάρτη, Άγιον Όρος) - έναρξις, ήδη από τού έτους 1976.

Η επίσημος δημοσίευσις των ήρχισε με το συγγραφικόν έργον μου:

· **Περιοδικόν** τριμηνιαίον, ΠΑ.Μ.Μ.Ε.ΓΑΣ (ΠΑγκόσμιος Μαθηματική Μελέτη Ελληνικής Γλώσσ

ΑΣ

) (1980 - 1990) - π.χ., μελέτη τού φαινομένου τού σεισμού και της νόσου τού καρκίνου.

· **Βιβλίον**, Κόσμος, Γνώση και Γλώσσα – Πορίσματα Λεξαριθμικής Θεωρίας (μετονομασθέν εις «Διαλεκτική των Ιδεών») (1987).

· **Βιβλίον**, Η Γλώσσα των Γλωσσών - Η Λεξαριθμική Θεωρία (1989).

· **Εφημερίς τριμηνιαία**, ΕυρωΕλλάς (η Ευρεία Ελλάς) (1990 – 2000).

· **Βιβλίον**, Η Διαχρονικότης της Ελληνικής Γλώσσης (1998).

· **Βιβλίον**, Προέλευσις τών Μακεδόνων (Διά της Λεξαριθμικής Θεωρίας) (1999)* **Πώ**

ς κρίνεται η θεωρία και πώ ς δύναται να γίνη αποδεκτή;

Η στόχος πάσης ερεύνης περί την δομήν της Ελληνικής γλώσσης πρέπει να βασίζεται επί μίας θεωρίας, η οποία ν' αντέχη εις κάθε επιστημονικήν κριτικήν, καί μία τοιαύτη - εφ' όσον δεν υφίσταται άλλη μέχρι σήμερον (2006) - είναι η *Λεξαριθμική θεωρία (ως αξιωματικόν σύστημα)* και

ακολουθως να παρακολουθείται αυτός, εφαρμοζόμενος εις ολόκληρον το επιστητόν.

* **Σημείωσις:** Ηκολούθησαν τα βιβλία: Ελληνογένεια Λαών και Γλωσσών (2000) / Ουράνιος Αστροθεσία Ιερών και Ναών τού Ελληνικού Κόσμου (2004) / Το Ισοψηφικόν Λεξικόν της Ελληνικής Γλώσσης (2005) / Το DNA «Ομιλεί» Ελληνικά! - Πλατ. Διάλογοι.

Οι επί μέρους στόχοι - *ως συνέπεια των πορισμάτων της αξιωματικής δομής της θεωρίας* - δύναται ενδεικτικώς να είναι:

· Η επαλήθευσις της *εμπειρικής γνώσεως*, απαραίτητου διά την επιβίωσιν τού ανθρώπου κατά την ανέλιξιν του από το πρωτόγονον επίπεδον (π.χ., τέχνη και σχέσις αυτής με την επιστήμην και τεχνολογίαν).

· Η επαλήθευσις της *μυθολογίας*, όχι μόνον της Ελληνικής - πού κατά κάποιον τρόπον δύναται να χαρακτηρισθεί παγκόσμιος - αλλά και εκείνης των λαών της υδρογείου, πρωτίστως δε των αρχαίων λαών (π.χ., Ο **Όλυμπος**, ο **Ολ**
υμπισμός

, η **Οδύσσεια**

, ως παγκόσμια σύμβολα (επομένως διαχρονικά)).

· Η επαλήθευσις της *επιστημονικής γνώσεως*, είτε γήϊνης είτε εξωγήϊνης (π.χ., Άνθρωπος (προέλευσις, πορεία)),

Φύσις

(διαλεκτική σχέσις με τον άνθρωπον και το σύμπαν),

σεισμός

(φύσις, γένεσις, πρόβλεψις),

καρκίνος

(φύσις, γένεσις, πρόληψις, θεραπεία),

Κόσμος και σύμπαν

(φύσις, γένεσις, σχέσις, μέλλον).

· Η διερεύνησις βασικών κοινωνικών εννοιών και εξαγωγή αυστηρών και ακριβών πορισμάτων διά την βελτίωσιν της ζωής των λαών της υφηλίου (π.χ., οικονομία, διοίκησης, οργάνωσις, διακυβέρνησις, εξουσία, αγαθόν (κατανομή αγαθών), δικαιοσύνη, αρετή, εγωισμός, αλληλεγγύη).

· Η νομοτέλεια, δηλαδή, το να εξαγώνται τα ίδια πορίσματα εις όλας τας μορφάς της Ελληνικής γλώσσης (ορφική, ομηρική, ησιόδειος, μινωική, μυκηναϊκή, αρχαϊκή, κλασική, ελληνιστική, βυζαντινή, μεσαιωνική, σημερινή). **Πώς γίνεται η συσχέτισις των λέξεων;**

Κατά την αναζήτησιν *σημασιολογικής σχέσεως* μεταξύ δύο ή περισσοτέρων λέξεων, η εφαρμογή της θεωρίας πρέπει να είναι

ταυτοχρόνως συνολικ

ή (όχι αποσπασματική). Ούτε πρέπει κανείς να αναζητή

άμεσον σημασιολογικήν σχέσιν

εις οιονδήποτε

δομικόν στοιχείον

της θεωρίας.

π.χ., Εις τας λέξεις *δικαιοσύνη* (άναρθρος), η *ευθειογενής* (έναρθρος)*, το *παγοπέδιλον* (έναρθρος), με τον ίδιον λεξάριθμον

773

(ισόψηφοι λέξεις), παρατηρούμεν :

Το *ευθειογενής* σημαίνει τον (την) *ανήκοντα εις το γένος της ευθείας* (χωρίς αποκλίσεις, αριστερά, δεξιά, άνω, κάτω).

Το *παγοπέδιλον* (υπόδημα τού πάγου) *συνδέεται κατά φύσιν με τον πάγον* (επίπεδον: λείον και ευθειογενές, χωρίς αποκλίσεις προς πάσαν κατεύθυνσιν), άρα και αυτό (το παγοπέδιλον)

ανήκει οντολογικώς εις το γένος της ευθείας

(ένωσις ευθειών δίδει το επίπεδον τού πάγου προς παγοδρόμησιν).

Το *δικαιοσύνη* - είναι δεδομένον - *ανήκει εις το γένος της ευθείας* (ο ζυγός -τό σύμβολόν της - όταν η φάλαγξ αυτού ισορροπεί (κείται δηλαδή εν ευθεία γραμμή) είναι οριζόντιος):

παροιμία

:

ζυγόν μη

υπερβαίνειν

· **δικαία θάλασσα** (επί της γαληνίου και ηρέμου θαλάσσης - Σόλων).

***Σημείωσις:** Διά την σημασιολογικήν και οντολογικήν διαφοράν, ιδε «*Η διάκρισις μεταξύ ανάρθρου και ενάρθρου μορφής*»

·
Εν Λαρίση, Σεπτέμβριος 2006
Κοσμάς Μιλτ. Μαρκάτος